

ದಿನವೊಂದು ಕಳೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಂಜುನಾಥನ ಮುಖವನ್ನುವುದು ಹಂದಿಯ ಮೂತಿಯಂತಾಗಿ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಆ ಮರದ ಸಹವಾಸವೇ ಬೇಡ ಎನ್ನುವಂತೆ ಆಸ್ತತ್ರಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡ. ಊರವರು ಕ್ರೇನು ಜೊಬಿಗಳ ಟೈರುಗಳಿಗೆ ಮೊಳೆ ಹೊಡೆದು ಪಂಚರ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ಊರ ಜನರ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯನ್ನು ತಾಳಲಾಗದು ಎಂದು ಕಂಪ್ಲೇಂಟು ಕೊಟ್ಟು ಎರಡು ಮೂರು ದಿನದ ಮೇಲೆ ಪೊಲೀಸರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಸಕ್ಕುರಿಟೆಯೊಂದಿಗೆ ಪೆರುಮಾಳ್ ತನ್ನ ವಾಹನಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ.

ಜೇನುಹುಳುಗಳಿಗೆ ಅದೇನು ಬುದ್ಧಿಯೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ತಮಗೆ ತಾವೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡವುಗಳಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತವೆ. ಸುಮಾರು ಮುನ್ನೂರೈವತ್ತು ನಾನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ... ಶಿವಮೊಗ್ಗಿಯ ಶಿವಪ್ಪನಾಯಕ ರಾಜಕಾರಣದ ಚರ್ಚೆಯ ನಿಮಿತ್ತ ಯಲಹಂಕ ಪ್ರಭು ಮುಮ್ಮಡಿ ಕೆಂಪೇಗೌಡನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಹೊರಟಿದ್ದ.

ಆಗ ನನ್ನ ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಹಾದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಕಾಲುದಾರಿ ಮಾತ್ರ. ದಟ್ಟಕಾಡಿನ ಮಧ್ಯೆಯಿಂದ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದು ಕುದುರೆ ಮಾತ್ರ ಹಾದುಹೋಗಬಹುದಾದಷ್ಟು ಅಗಲದ ಜಾಡು ಅದು. ಹಾಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದಾಗ ಕುದುರೆ ಸವಾರಿಯ ಆಯಾಸವನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆದು, ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ಬುತ್ತಿಯನ್ನು ತಿಂದು ಹಾಗೆಯೇ ನನ್ನ ಬುಡಕ್ಕೆ ಬೆನ್ನನ್ನು ಆಸಿಸಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅಂಗರಕ್ಷಕರು ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಾಗಲೇ ಶಿವಪ್ಪನಾಯಕ ತನ್ನ ತಾತ ವೆಂಕಟಪ್ಪ ನಾಯಕನಂತೆ ಅಪಾರ ಜನಪ್ರಿಯತೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ತನ್ನ ತಾತನ ತಾತ ಚೌಡನಿಗೆ ಕೆಳದಿಯ ತನ್ನ ಗದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಹೂಳಿದ್ದ ನಿಧಿ ಸಿಕ್ಕ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ತಮ್ಮ ಭದ್ರನ ಸಹಕಾರದಿಂದ ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ನಾಯಕನಾಗಿ ಚೌಡಪ್ಪ ನಾಯಕನೆಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಹೊಂದಿದ್ದ. ಆ ಭಾಗದ ಬಂಡಾಯಗಾರರನ್ನು ಸದೆಬಡಿಯಲು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯ ಈತನನ್ನು ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಇವರ ಶಕ್ತಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿತ್ತು.

ತನ್ನದೇ ಆದ ಹೊಸ ಕಂದಾಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಶಿಸ್ತಿನ ಶಿವಪ್ಪನಾಯಕನೆಂಬ ಹೆಸರನ್ನೇ ಪಡೆದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ತನ್ನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತನ್ನಪ್ಪ ವೀರಭದ್ರನಾಯಕರು ಬಹುಮನಿ ಸುಲ್ತಾನರೊಂದಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಒಪ್ಪಂದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮುರಿದುಹಾಕಿ ವಿಜಯನಗರದ ಶ್ರೀರಂಗರಾಯರ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಗೋವಾದಿಂದ ಹಾಸನದವರೆಗಿನ ಪಶ್ಚಿಮ ಕರಾವಳಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಮಂಗಳೂರು, ಕುಂದಾಪುರ, ಹೊನ್ನಾವರದ ಬಂದರುಗಳಿಂದ ಪೋರ್ಚುಗೀಸರನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಾಲುಕೇಳಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಇದ್ದಲ್ಲದರಿಂದಾಗಿ

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ

ಚರಿತ್ರೆ ಎನ್ನುವುದು ರಾಜಮಹಾರಾಜರ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಕಥೆಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ತವಕ ತಲ್ಲಣಗಳು ಹಾಗೂ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಗಳ ಕಥನವೂ ಹೌದು. ಗುರುಪಾದವನ್ನಂಥ ಅಳಲೆಕಾಯಿ ಪಂಡಿತನಿಂದ ಸ್ಥನ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್‌ಗೆ ಯಶಸ್ವಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಪಡೆದ ಗೌರಮ್ಮನಂಥ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳಿಗೂ ಕರ ಕಟ್ಟಲು ನಿರಾಕರಿಸಿ ತನ್ನ ಮೊಲಗಳನ್ನೇ ಕೊಯ್ದುಕೊಂಡ ನಂಗೇಲಿಯಂಥ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಿ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳಿಗೂ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಸ್ಥಾನವಿದೆ. ಈ ಇತಿಹಾಸ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಚಳವಳಿಯ ಕೇಂದ್ರವಾದ ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯಂತೆಯೇ, ಗಾಂಧಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ ಮುದ್ದುವೀರಪ್ಪನಿಗೂ ಸ್ಥಾನವಿದೆ. ಆ ಮುದ್ದುವೀರಪ್ಪನ ಕಥೆ ಗಾಂಧಿ ಮಹಾತ್ಮನಿಗೂ ತಿಳಿಯಿತು.

ಪೋರ್ಚುಗೀಸರ ಮತ್ತು ಬಿಜಾಪುರ ಸುಲ್ತಾನರ ವೈರತ್ವವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ರಾಜನೆಂದರೆ ಹಾಗೇ, ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವವರಿಗಿಂತ ದ್ವೇಷಿಸುವವರ, ಅಸೂಯೆಪಡುವವರ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಜಾಸ್ತಿಯಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತ, ಕುದಿಯುತ್ತಿರುವವರು ಯಾರಾದರೂ ಇದ್ದರಂತೂ ಮುಗಿದೇಹೋಯಿತು, ಕ್ಷಣಕ್ಷಣವೂ ಸಾವಿನರಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಶಿವಪ್ಪ ನಾಯಕನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಪಿತೂರಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಬಹುಮನಿ ಸುಲ್ತಾನರು ಆತನ ಪ್ರಯಾಣದ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರ ಮೂಲಕ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರೋ... ಏಳೆಂಟು ಕುದುರೆ ಸವಾರರು ಏಕಾಏಕಿ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ನುಗ್ಗಿಬರುತ್ತಿರುವ ದೃಶ್ಯ ಬಲುದೂರದಿಂದಲೇ ನನಗೆ ಕಂಡಿತು. ಆದರೆ ಈತನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಒಣಗಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಕೊಂಬೆಯೊಂದನ್ನು ಬೀಳಿಸಿ ನೋಡಿದೆ. ಗಾಬರಿಬಿದ್ದ ಅಂಗರಕ್ಷಕರು ಮೇಲೆ ನೋಡಿ ಇನ್ನಾವ ಕೊಂಬೆಗಳೂ ಒಣಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಖಾತ್ರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ನಿರಾಶ್ಚರಿಕೆಯಾದೀತೆಂದು ಹೆದರಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಮಹಾನ್ ಕ್ರೂರಿಗಳಾದ ಕೊಲೆಗಡುಕರು ಬಂದೇಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಏನು ಮಾಡುವುದು... ಎಂದು ತೋಚದೆ ಜೇನು ಕಟ್ಟಿದ್ದ ನನ್ನ ರೆಂಬೆಯನ್ನು ಜೋರಾಗಿ ಕುಲುಕಿಸಿ ಗೂಡಿಗೆ ಘಾಸಿಗೊಳಿಸಿದೆ. ಜೇನಿನ ಹುಟ್ಟು ಎದ್ದ ತಕ್ಷಣ ಅವರೆಲ್ಲ ಭಯಭೀತರಾಗಿ ರಾಜನನ್ನೂ ಎಬ್ಬಿಸಿಕೊಂಡು ಕುದುರೆಯೇರಿ ಮುಂದೆಬಿಟ್ಟರು.

ಅವರು ಅತ್ತ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಬಂದ ಕಟುಕರು ಬೇಟೆ ಸಿಗದೆ ನಿರಾಸೆಗೊಂಡು ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಅಶ್ವಾರೋಹಿಯನ್ನು ಈತನೇ ಮಾಹಿತಿ ಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದೆಂದು

ಅನುಮಾನಿಸುತ್ತ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಚುಚ್ಚುವವನಂತೆ ಮುನ್ನುಗ್ಗಿದ. ಚದುರಿದ್ದ ಜೇನುಗಳು ಇವರೇ ತಮ್ಮ ಗೂಡನ್ನು ಕದಲಿಸಿದ್ದಿರಬೇಕೆಂದು ಅವರನ್ನು ಕಚ್ಚಲು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿಕೊಂಡುಹೋದವು.

ಇಂಥ ಇನ್ನೂ ನೂರಾರು ಸಂದರ್ಭಗಳು ನನ್ನ ಸ್ಮೃತಿಕೋಶದಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿವೆ. ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಾಗ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನನ್ನ ಆತ್ಮಕತೆಯನ್ನು ಹೇಳುವ ಓಫದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮರೆತರೂ ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಇರುವ ಹೆಂಡತಿ ನೆನಪು ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾಳೆ ಆಯ್ತು.

ಅವತ್ತು ನನ್ನನ್ನು ಮಣಿಸುವುದನ್ನು ಮರೆತು ಜೇನುಹುಳುಗಳ ಕಾಟಕ್ಕೆ ಓಡಿಹೋದನಲ್ಲ ಮಂಜುನಾಥ, ಅವನು ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸುಮ್ಮನಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಮೇಲಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಅವನನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದವನು, ಅಯೋಗ್ಯ, ಮುಖ ತೋರಿಸಬೇಡ ಎಂದೆಲ್ಲ ಬೈಯ್ದುಬಿಟ್ಟರಂತೆ, ಪಾಪ.

ಅವನು ಅತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಜೇನುಗಳೆಲ್ಲ ತಮ್ಮಗೂಡು ಸೇರಿಕೊಂಡ ನಂತರ ಊರಿನ ಜನರೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದರು. ಯಾರಿಗೂ ಇದರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯೇನೆಂದೇ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ರಸ್ತೆ ವಿಸ್ತರಿಸಲು ನನ್ನನ್ನು ಕಡಿಯುತ್ತಿರುವುದು ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತೋ ಆಗ, ತಮಗೆ ರಸ್ತೆ ವಿಸ್ತರಣೆಯೇ ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡರು. ಪಾಪ, ಇವರಿಗೇನು ಗೊತ್ತು, ಇವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಯಾರೂ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು. ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಸಲ ಹೀಗೇ ಆಗಿತ್ತಲ್ಲ. ಸುಮಾರು ನಲವತ್ತುಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಇರಬೇಕು. ನನ್ನನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಮರಗಳನ್ನು ಕಡಿಯಲು ಬಂದಾಗ ಪತ್ರಕರ್ತ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಮತ್ತು ಲೇಖಕ ಯಮುನಪ್ಪ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದುಗೂಡಿ ಊರಿನ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಗ್ಗೂಡಿಸಿ ಕೈಗೆ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ಎಲ್ಲ ಮರಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು 'ಅಪ್ಪಿಕೋ'